

Sygn. akt II KK 406/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Elżbieta Wawer

w sprawie N. V.

ukaranej za wykroczenie z art. 97 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 13 października 2022 r. kasacji Prokuratora Generalnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Pruszkowie

z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt II W 377/22,

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. umarza postępowanie;
2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 24 lutego 2022 r. do Sądu Rejonowego w Pruszkowie wpłynął wniosek Komendanta Powiatowego Policji w Pruszkowie o ukaranie N. V. w którym obwinił ją o to, że „w dniu 11 października 2021 r. około godz. 16:10 w P. przy ul. [...]”

kierowała rowerem po chodniku”, tj. o popełnienie wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 33 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Pruszkowie wyrokiem nakazowym z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt II W 377/22, obwinioną N. V. uznał za „winną popełnienia zarzucanych jej czynów stanowiących wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 33 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierzył jej karę nagany”.

Wobec niezłożenia sprzeciwu przez żadną ze stron postępowania, wyrok Sądu Rejonowego uprawomocnił się w dniu 28 kwietnia 2022 r.

Wyrok ten został zaskarżony w całości na korzyść ukaranej przez Prokuratora Generalnego, który zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., polegające na skazaniu obwinionej N. V. przez Sąd Rejonowy w Pruszkowie wyrokiem nakazowym z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt II W 377/22, który uprawomocnił się 28 kwietnia 2022 r., za czyn polegający na tym, że w dniu 11 października 2021 r. ok. godz. 16:10 w P. przy ul. [...] kierowała rowerem po chodniku, tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 33 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, pomimo to, że obwiniona za popełnienie tego samego czynu została już wcześniej prawomocnie skazana wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt II W 1755/21, który uprawomocnił się w dniu 22 stycznia 2022 r., wobec czego zachodziła konieczność umorzenia postępowania, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia wskazaną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

W związku z tym zarzutem skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i jako taka podlega uwzględnieniu. N. V. za ten sam czyn, to jest za to, że w dniu 11 października 2021 r. około godz. 16:10 w P. przy ul. K. kierując rowerem naruszyła przepisy o korzystaniu z chodnika lub

drogi dla pieszych, tj. wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 33 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, została wcześniej skazana wyrokiem nakazowym tego samego Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt II W 1755/21. Ten wyrok również nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w I instancji dnia 22 stycznia 2022 r. (k. 31 sygn. akt II W 1755/21).

Zaskarżone kasacją orzeczenie zostało zatem wydane z rażącym i mającym istotny wpływ na wydany wyrok naruszeniem prawa, to jest art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., który przewiduje bezwzględny nakaz umorzenia postępowania, gdy postępowanie dotyczące tego samego czynu zostało wcześniej prawomocnie zakończone. Przez ten sam czyn rozumieć należy to samo zdarzenie faktyczne, które było już uprzednio przedmiotem osądu, bez względu na jego kwalifikację prawną czy różnice w opisie czynu, jeżeli tylko konkretne okoliczności ustalone w obu postępowaniach odnośnie do identyczności przedmiotu przestępstwa, przedmiotu czynności wykonawczej, a także posiłkowo miejsca, czasu i okoliczności jego popełniania wskazują na tożsamość czynu, przy czym już np. różnice w opisie sposobu działania sprawcy nie mają tu decydującego charakteru (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 września 2007 r., sygn. akt II KK 196/07, OSNwSK 2007/1, poz. 1997; z dnia 18 lutego 2009 r., sygn. akt V KK 4/09, LEX nr 486533).

W realiach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę te kryteria podmiotowo - przedmiotowe, nie budzi wątpliwości, iż wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt II W 1755/21 oraz wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt II W 377/22, odnoszą się do tej samej osoby obwinionej – N. V. i dotyczą tego samego zdarzenia historycznego z dnia 11 października 2021 r.

Następstwem takiego procedowania Sądu Rejonowego w Pruszkowie jest funkcjonowanie w obrocie prawnym niezależnie od siebie dwóch prawomocnych wyroków, dotyczących tych samych czynów, tej samej osoby, która przez to poniosła podwójną odpowiedzialność karną za to samo wykroczenie.

W związku z tym wniesiona na korzyść obwinionej kasacja uznana została za oczywiście zasadną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[as]